

que fueron peculiares y constantes en el prof. Pericot. En 1950 daba a estampa una síntesis de "El arte rupestre español", un delicioso manual acerca de "La España primitiva", la segunda edición de su obra sobre la Cultura pirenaica y un largo etcétera.

No queremos cerrar esta exposición sin subrayar sus "Reflexiones sobre la Prehistoria Hispánica", discurso leido en su recepción pública en la Real Academia de la Historia (Madrid 1972), que sintetiza su esfuerzo científico de toda la vida. Es un anticipo de sus "Memorias" que sabemos que hace años escribía y que ignoramos si alguna vez verán la luz.

Es imposible encerrar la inmensa dimensión humana y científica de don Luis Pericot en unas cuantas páginas. Hace poco terminábamos nuestro artículo dolorido de "Heraldo de Aragón" con unas palabras que sirven para concluir este de hoy: "Don Luis era un hombre bueno, un sabio humilde y ecuánime, un español íntegro que hundía sus raíces en Cataluña, un amigo entrañable y familiar para quien nada de los demás era ajeno. Hace meses que luchaba con una penosa enfermedad; sus acendrados sentimientos religiosos le habrán conseguido la eterna paz que ganó limpiamente, dia a dia, a lo largo de toda su vida. Así sea".

Don Luis Pericot, catedrático enamorado de su profesión, excavador brillante vinculado al S.I.P. de Valencia por su gran descubrimiento de El Parpalló, parte esencial del Consejo Superior de Investigaciones Científicas, maestro de todos, gerundense hasta la médula y universal por vocación, será un ejemplo para todos y estará presente eternamente a través de su obra.

Antonio Beltrán

APUNTS PER L'ESTUDI DE L'EVOLUCIO DE L'HOM A LA PREHISTORIA VELLA: LA BIDIRECCIO

L'animal es caracteritzat per una resposta immediata als condicionaments del mig ambient. D'acord amb aquesta definició encara no podem parlar de "consciència".

Hi ha animals, com ara el ximpàce, que poden en determinats moments elaborar respostes no immediates, simples però apreses; no és un estat clar de consciència sinó un estadi previ.

Si filosòficament costa poc plantejar aquest problema, en la realitat i a l'hora de buscar proves científiques entrem en un terreny més complexe. L'aparició d'una resposta no instantània, no immediata ni determinada pel mig ambient sinó alternativa, i al dir alternativa ja volem dir un pas de la no consciència a la consciència, o sigui: el treball, es difícil de localitzar. Primer hem de buscar les proves d'aquesta primera resposta, que podem calificar d'alternativa, i després les causes que l'han provocada.

Això no ho trobarem en l'home mateix sinó en la seva activitat i en el producte del seu treball (o resposta alternativa i conscient, en el sentit de consciència de treball); volem dir que la comparació de les capacitats craneanes, per exemple, no ens donarà la clau d'aquest problema. La trobarem en l'activitat amb la que l'home obté el seu objecte de treball, en la forma en que l'home obté els seus instruments de treball i en saber com la combinació d'ambdós intervé en la formació de les relacions socials.

Nosaltres observem que l'única diferència visible entre la forma d'obtenir mitjans de sobrevivència per part de l'home i de l'animal està només en que, aquest últim no interposa entre ell i l'objecte cap eina (diferència entre útil i eina entesa com a útil conscient de treball) i l'home si ho fa. Aquesta -es la evidència que s'ha de buscar: veure que aquesta eina no és simplement un objecte interposat mecanicament sinó conscientment.

La consciència és podria definir com assumció i aprenentatge de les repetides i diferents experiències en el procés d'obtenció d'utils, és a dir la tecnologia. Aquesta consciència ve motivada per la necessitat d'obtenir en condicions més favorables l'objecte de treball, necessitat alhora provocada per la contradicció entre necessitats i possibilitats de satisfer-les. El treball supleix les deficiències físiques, és la resposta alternativa a l'adaptació o a la especialització. Per comptes d'especialitzar-se, acomodació biològica, l'home trenca amb la Natura.

La Natura no determina l'home, és aquest qui ho fa i la transforma amb el seu treball; la natura només el condiciona.

Quines proves materials poden demostrar aquesta alternativa? L'experiència sistemàtica i repetida i l'assimilació d'altres tècniques permeten un ventall, més o meyns gran, de possibilitats de formes de treball. Això és reflexa en els instruments: Aquests poden fabricular-se de diferents maneres i obtenir, en canvi, resultats semblants o aplicar-se a treballs idèntics. El fet de triar una o altre manera, o de fer servir diferents formes de producció ve donat per la tradició cultural del grup, pels contactes amb altres grups i per la propia habilitat, necessitat o voluntat del treballador. Això implica una intercacció conscient.

Entenem, que "hi ha home" quan es dominen les cinc tècniques de talla: unifacial, bifacial, anàrquica, centrípeta i mixta o que almenys esta en condicions de poder-les utilitzar. Això és indicatiu d'un estat evolucionat i d'un sistema d'obtenció del producte necessari en unes condicions creades per ell.

E. Carbonell — J. Estevez.

UNA NOVA ESTACIO PALEOLITICA: "SOBRE PEDRET" (GIRONA)

Resumen. — La estación de "Sobre Pedret", ha sido descubierta durante el verano de 1978. Está situada cerca de la confluencia del Ter y del Onyar en la vertiente O. de la montaña de Montjuïc y en el término municipal de Girona.

Los cazadores paleolíticos aprovecharon un afloramiento local de margas silicificadas que contienen nódulos de sílex de mala calidad, para establecer el campamento cerca del río Ter. Este, abarcaría aproximadamente unos 400 m², ya que es en esta superficie, donde se han localizado todas las piezas. En las prospecciones se han tenido buen cuidado de recoger más de 600 lascas, entre ellas 72 de menos de 2 cm. La presencia de gran número de nucleos, tres percutores de cuarzo y muchos restos de talla, atestiguan la existencia de un taller, así como la de algunas lascas quemadas, la presencia de hogares.

La estación presenta peculiaridades especiales: índice levallois muy bajos, índice laminar nulo, utilización exclusiva de la técnica clactoniense y la gran utilización de fragmentos para la confección de útiles.

En cuanto a la tipología, abunda el grupo de muescas, picos por muesca, denticulados, siendo bueno el grupo de útiles característicos del Paleolítico Superior, con buena proporción de buriles. El porcentaje de raederas es mediocre. No hay choppers pero los chopping-tools están bien representados.

Por todo ello hemos asimilado esta industria al Evenosiense, civilización de época riense, individualizada por H. de Lumley en el Mediodía Mediterráneo y cuyas estaciones principales son Sainte Anne d'Evenos y Frenillot.